

DOBOZI ESZTER

Megint exodus

*„(Csak) védekezem Uram kezdetű
zsoltárom következik.”*

(Lászlóffy Aladár: Vidéki templom)

I

*csúcsos ívek kettős ága – milyen messze,
s messze innen „a sok régi fehér”,
messze azok a „fekete zsendely-kalap”-ok
messze innen a versbeli tél,
és messze van innen a sok „vidéki templom”,
fehér-fekete gyöngyszem a hegyek mellén,
fekete-fehér gombok a dombok hasán,
messze innen mind, mi volt: erőd,
és „erős várunk nekünk”: messze innen;
évezrek kútjába hull a havasi zsoltár,
gyopár-szirom a morzsolgató ujjak alatt:
porlik a szó, a kő, s azok a sziklák...*

II

*mert megteltek mindenek itt
kufároknak bábeli zajával,
mert bétölt mindeneket
„Albert páter”-ek
s a „szószátyár Roberto”-k hablatyolása,
mert Tartuffe-ök trónolnak a szószékeken,
kihűlt helytartók felkentjei,
és most pápábbak a pápánál,
és Orgon-képpű lovagok ezreivel
lepve a szentély,
s mállik alá a boltos ívek vonalán
– nem az alázat éneke, nem –
az aláztatásoké,
szemforgatóké, e kálomista szenteké;
már van, ki gyújtaná megint a máglyát
új s új Servetusoknak alá,
s jőnek sereggestül, kik lennének
lelkes és ámuló statisztériája
füstoszlopoknak, a lángnak,
a sülő emberhúsok szagának;*

*fölemelt fők gyülekezete!
 hová levél,
 hol bujdokolsz, „te, hősín öntudat”?
 lettem volna bár pogánnyá,
 mintsem ez álorcák tengerébe vesszem*

III

*de megépül majd az én erősségem,
 és épül már az én templomom:
 fala fehér köd fátyola,
 talapzata gyökereknek ága-boga,
 boltos éj a kupolája,
 ég köldöke toronygombja
 harangszava zúgó nádas
 visszahajló susogása,
 titkok titka ütemére,
 mélyek mélye dallamára
 szól a zsoltár néma jajjal,
 „csontig hatol”, velőn átjár,
 és befelé hallik az én sírásom,
 visszagyűrődik én nagy panaszolkodásom,
 és hangtalan lesz az én kiáltásom,
 és befelé zeng majd siralmas ének,
 mint ama régi zsidóké: Jóbé,
 Jeremiásé –
 a Felgerjedetthez, Nagy Haragvóhoz*